

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **B. D. M.**
st. příslušnost: V. s. r.
doručovací adresa: X

zast. obecným zmocněncem Mgr. et Mgr. Ing. P. K. C., MBA. LL.D.
doručovací adresa: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2025, č. j. OAM-1609/ZA-ZA11-HA13-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 2. 2025, č. j. OAM-1609/ZA-ZA11-HA13-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 3. 3. 2025, rozhodl o žádosti žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.
2. Žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 1. 12. 2024. Jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebylo vyhověno rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 4. 2022 (to je součástí správního spisu). Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2024, č. j. 32 Az 25/2022-53, a kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2024, č. j. 4 Azs 135/2021-30.
3. Součástí správního spisu je dále mj. vyplněný formulář poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu podle § 10 odst. 2 zákona o azylu ze dne 11. 12. 2024. Z něj vyplývá, že důvodem žalobce k podání opakované žádosti je, že tady chce zůstat s dcerou a družkou, a že v případě návratu do Vietnamu se obává problémů ze strany státních orgánů, protože byl v České republice trestán za distribuci a obchodování s drogami. Žalovaný dále učinil součástí správního spisu Informaci OAMP ze dne 4. 6. 2024, Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi (stav červen 2024) a Informaci MZV ČR ze dne 16. 8. 2024 týkající se možnosti dvojího trestního stíhání/odsouzení (ve Vietnamu a v ČR), právní zásady „ne bis in idem“ a trestů za výrobu a distribuci drog.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl naprosto stejné důvody jako ve své předchozí žádosti, tj. chtěl zůstat v České republice se svou dcerou (tehdy narození dcery očekával) a obával se blíže nespecifikovaných potíží v případě návratu do vlasti z důvodu, že byl v České republice ve výkonu trestu odnětí svobody. Ve Vietnamu zároveň nedošlo od doby, kdy byla meritorně posouzena předchozí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, případně mu hrozila újma podle § 14a téhož zákona. Současně žalovaný shledal, že důvody vylučující udělení doplňkové ochrany žalobci pro spáchání vážného zločinu podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu trvají i nadále. Z aktuálního opisu Rejstříku trestů vyplývá, že trest uložený žalobci nebyl ke dni vydání napadeného rozhodnutí zahlazen, ani se nestal předmětem amnestie. Nedošlo tedy k takové změně okolností, které by mohly vést k odlišnému posouzení důvodů použití vylučující klauzule. Žalovaný tedy neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti žalobce.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Namítá, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu mu byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zastavena. Odůvodnění je tedy zmatečné, není z něj zřejmé, ke kterému vyjádření žalobce správní orgán přihlížel a do jaké míry se kterým z nich zabýval. Z napadeného rozhodnutí

dále není patrné, na základě jakých informací bylo o nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnuto. Žalovaný pouze odkázal na výsledky pohovoru žalobce.

6. Podle žalobce byl také nedostatečně zjištěn skutkový stav věci a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není dostatečně odůvodněno. Žalovaný měl také zneužít správní uvážení. Žalobce obecně odkázal a citoval některá ustanovení správního řádu, judikaturu Nejvyššího správního soudu (SJS 906/2006, rozsudek ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 75/2006-52) a Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy R(80)2, která se týká správního uvážení. Žalobce proto navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
7. Žalovaný v podaném vyjádření s žalobou nesouhlasil. Odkázal na obsah spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Důvody pro podání opakované žádosti žalobce jsou stejné. Pokud uvedl, že zde chce zůstat se svojí družkou, tato skutečnost není důvodem pro opakované meritorní posouzení jeho žádosti. Skutečný stav věci byl zjištěn řádně, žalobce neuváděl a ani nebyly zjištěny skutečnosti pro jiný než zvolený postup. Žaloba by tak měla být zamítnuta.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
9. Soud o žalobě rozhodoval bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky; žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil, žalobce ve stanovené lhůtě ústní jednání nepožadoval (§ 51 s. ř. s.) a soud konání jednání nepovažoval za nezbytné.
10. V posuzované věci byl aplikován § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něhož je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 téhož zákona.
11. V tomto řízení soud nezkoumá, jestli žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Bylo-li řízení o žádosti žalobce zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu a žádost byla vyhodnocena jako nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, úkolem krajského soudu je přezkoumat, zda žalovaný opakovanou žádost žalobce správně vyhodnotil jako nepřipustnou a zda ji namísto toho neměl znovu věcně posoudit.
12. Podle § 11a zákona o azylu se otázka přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany odvíjí od toho, zda cizinec uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a zároveň svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

13. K přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Mimo jiné zde uvedl, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů“ (bod 19 citovaného rozsudku).
14. Krajský soud má za to, že napadené rozhodnutí shora nadepsaným požadavkům zcela vyhovuje. Skutečnosti, které žalobce uváděl jako důvody pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly totiž totožné s těmi, které žalobce uváděl v první žádosti o mezinárodní ochranu. V obou případech totiž žalobce jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uváděl, že chce v České republice zůstat se svojí dcerou (v době posouzení první žádosti se měla družce žalobce narodit). Žalobce sám uvedl, že jeho důvody pro podání druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou stále stejné, a že v jeho případě se nic nezměnilo.
15. Podstatou žalobní argumentace je tvrzení nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Vadou nepřezkoumatelnosti trpí rozhodnutí správního orgánu mj. tehdy, pokud z něj není zřejmé, o čem, jak a z jakých důvodů bylo rozhodováno. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, z jakých důvodů bylo řízení o opakované žádosti žalobce zastaveno. Odůvodnění je zcela srozumitelné, žalovaný porovnával důvody pro podání opakované žádosti s důvody, které byly předmětem posouzení v předcházejícím řízení a přdestřel jasnou úvahu vedoucí k přijatému závěru. Tj. že v případě žalobce nebyly shledány důvody pro opakované meritorní posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nelze tedy přisvědčit žalobci, že by bylo odůvodnění napadeného rozhodnutí „zmatečné“ či že by z něho nevyplývalo, k čemu žalovaný přihlížel.
16. Pohovor byl s žalobcem veden v řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, v řízení o žádosti opakované pohovor veden nebyl (viz § 23 odst. 2 zákona o azylu), žalobce však poskytl údaje k žádosti dle § 10 odst. 2 zákona o azylu, za přítomnosti tlumočníka. Z obsahu správního spisu tedy zřetelně vyplývá, jaké vyjádření bylo ze strany žalobce v této věci poskytnuto a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, jak žalovaný poskytnuté vyjádření vyhodnotil. Zcela obecné poukazy žalobce na různá ustanovení správního řádu (§ 2, § 3, odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3, § 68 odst. 1), ve spojení se zcela obecnými parafrázemi těchto ustanovení, nepovažuje soud za řádně uplatněné žalobní body. Žalobce pouze tvrdil, že došlo k porušení těchto ustanovení, aniž by taková pochybení ve vztahu k napadenému rozhodnutí či postupu žalovaného jakkoli blíže konkretizoval. V tomto ohledu nemá soud co vypořádávat, postačí proto zůstat na závěru, že namítaná pochybení neshledal.
17. Odkazy žalobce na judikaturu a doporučení Rady Evropy, jejichž obecné závěry žalobce citoval či parafrázoval, a jež zahrnul do žaloby, ani nejsou pro posouzení věci přílehlavé. Žalovaný postupoval v souladu s § 11a odst. 1 a 3 zákona o azylu, tj. posoudil přípustnost opakované žádosti a uvedl důvody, pro které opakovanou žádost žalobce vyhodnotil jako nepřipustnou. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu sice žalovaný má prostor pro správní uvážení (cit: *Ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou*

opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou), v případě žalobce však toto ustanovení aplikováno nebylo. A žalobce sám ani neuváděl důvody, jež jsou zpravidla považovány za „důvody zvláštního zřetele hodné“, a jež by mohly vést k aplikaci uvedeného ustanovení. Zcela obecné žalobní výtce překročení mezí správního uvážení tedy nelze přisvědčit.

18. Lze dodat, že shromážděné informace o zemi původu žalobce jsou aktuální (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016-55, č. 3714/2018 Sb. NSS), a proto lze potvrdit závěr žalovaného, že od okamžiku posledního meritorního posouzení žádosti žalobce nedošlo v zemi jeho původu k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tj. která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a tohoto zákona. Ostatně ani sám žalobce žádné takové změny neuváděl, a to ani v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, ani když mu byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, ani v žalobě.

IV. Závěr a náklady řízení

19. Smyslem a účelem podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je možnost posouzení případů, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele, a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně skončeného řízení. To však nebyl případ žalobce.
20. Lze tak uzavřít, že podmínky pro aplikaci institutu nepřípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byly naplněny a žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
21. Soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 7. května 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřlová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně